

37

Сякровише мило, в сърце си унило
аз пазя от ранните дни -
от дни отминали, безшумно, остали
дълбоко в сърцето следи.

И често мил спомен в душата отронен
възкръсва в сърцето за нея,
за туй безвъзвратно, изгубено златно
момичето - бялата фея.

И често в неволя, аз скрито се моля
въз скръб безутешна на Бог -
да видя очите, да видя косите,
зорите на златен възток,

И мисля до гдето, не стихне сърцето
до болка в аз гърди да тупти -
и аз я забравя... о, нека тогава
гневът ме на Бога срази.

В полята безбрежни, цветя белоснежни
ще късам за мойта мечта -
и с песни за младост, несбъдната радост
ще кудя бесилен скръбта.

Тъй често ще пеля, в копнежи по нея
момичето с златни коси -
и често по нея по бялата фея
тъга безнадеждна терзай...

И в трескав припадък при спомена сладък
сърцето по нея ридай.

6m/64-68
4 VIII 38